

LES BICICLETES: DESPLAÇAMENT RODAT

Actualment hi ha una certa tendència a fer tot allò que preserva de malmetre el medi ambient. Avui dia, si no vas en bicicleta, o en qualsevol altre mitjà de transport rodat que no sigui cotxe, estàs “demodé”. Quantes vegades hem sentit a dir: *això o allò és tan fàcil com nedar o anar en bicicleta, un cop n'aprens, no s'oblida mai?* Doncs bé, jo he arribat a la conclusió que no en sé res de res, ja que no sé nedar, ni anar en bicicleta ... estic “demodé”.

D'una banda, lloables i pioners en la preservació del medi ambient, pel que fa al desplaçament rodat, són els holandesos, concretament els amsterdanesos. No hi ha ni un que no utilitzi la bicicleta com a mitjà de transport. Vosaltres heu anat algun cop a Amsterdam? Una ciutat preciosa, veritat? Aquells carrers amples i immensos, atipats de rails de tramvies i vials de bicicletes; semàfors de vianants parpellejants contrastant amb els dels ciclistes, els dels turismes i els del tramvia, entre crits d'alerta als infants que, despistats, s'aturen amb la mare enmig del carril bici. Que maco que és observar una família anant al col·legi, en hora punta, amb aquella espècie d'autode xoc (amb pal i bandereta inclosa), enganxat a la bicicleta, duta per un senyor executiu amb un parell de marrecs dins, que no paren de bellugar-se, i que gairebé el fan caure cada cop que fa un stop. Que bonic és veure aquell anar i venir de cossos esvelts, enfilats en un manyoc de ferralla, cavalcant per l'asfalt, entre boscos d'edificis grisos i freds....

D'altra banda, on és el vianant d'a peu? Al bar fent un cafè? A casa esperant que minvi el transport rodat? On és la senyora Maria? Què se n'ha fet de l'avi Miquel?... Doncs estan cagats de por!, ja no poden sortir al carrer, perquè ningú els respecta. No hi ha normes de circulació per a ells, ni tampoc per al turista, ni per al viatger accidental, s'ha convertit en una ciutat per a i de les bicicletes. N'hi ha pertot arreu: de color rosa, vermelles, verdes; grans, petites, amb i sense rodetes; velles, noves, antigues; aparcades, ofegades al canal, caigudes a la plaça... Quin desgavell! Quin desordre! Quina merda!

En fi, que bonic que és caminar, que fantàstic que és viatjar i adonar-te'n que, tot allò portat a l'extrem, no té gaire bona pinta. Personalment, crec que és fantàstic gaudir d'una passejada per una ciutat qualsevol, damunt d'una vorera qualsevol, al teu ritme, i sense l'ensurt taquicàrdic d'un timbre estrident, acompanyat del so d'un esbufec sense alè, al teu darrera.